

IVO TROŠT:

Hudobec na oltarju.

reznikova Minka je sv. Marka dan prvič videla podružno cerkev sv. Daniela v sosednji vasi. Šla je šele petletna z mamo s procesijo. V domači cerkvi je bila vsako nedeljo po dvakrat in ogledala si je vse glavne dele, pa si zapomnila tudi vso opravo. Danes se je kmalu prepričala, da zaostaja vse v podružnici daleč za župno cerkvijo. Razlika se ji je zdela povsem umevna, zakaj župna cerkev je mati svojih podružnic. Tukaj je bil samo en oltar, sicer z mramorja in primerno pozlačen, toda nizek. Angelci in svetniki so bili tudi vsi lepo rejeni, da se jim je hudomušno nasmihala. Sv. Daniel sam v nebeški slavi, ves vnet za Boga in njega čast, ji je bil všeč. Svetniku v znožju je bila pa naslikana svetopisemska zgodba: Daniel v levnjaku, kamor ga je velel vreči perzijski kralj Cir. Angel hiti od daljnega Jeruzalema s Habakukom, za lase ga držeč, proti levnjaku, da ponudi lačnemu proroku skledico močnika, ki ga je bil namenil svojim delavcem na polju. Božja pota so pa neumljiva.

To je bilo Minki vse znano že iz pogovorov z mamo doma. Samo o levih ji ni razodela mama še mnogo. Tudi je bila Minka preveč radovedna, da bi ji mogla mama vse dovolj razložiti. Danes je videla v levnjaku poleg Daniela tri čudne živali — leve. Eden se je dobrikaje stikal po koteh za hrano, ker je bil z Danielom vred lačen, a tretji je renčaje kazal zobe ter srepo zrl naravnost Breznikovo Minko. Njegovega pogleda ni mogla pozabiti. Kamor je pogledala, povsod je bil za njo kakor slaba vest. Mraz jo je pretresel, in misel jo je obšla kar hipoma: »Ne! To ni lev! To je živi hudobec, pa na oltarju, prav blizu tam, kjer se čita sv. maša. Kaj neki počne ondi?«

Minka se je sicer spominjala, da jo je mama strašila s črnim hudobcem, če ne bo pridna; tudi je vedela, da je silno grd, ima rep in kremplje, kozjo brado in rožičke. Toda ta-le bognasvaruj ima malone vse to, samo črn ni. Vsaki zverini je malo podoben, le človeku prav nič. Ali so mačke vse ene barve? Ali morajo biti vsi konji enaki? — Da, da! Na oltarju stoji hudobec, ki pazi na otroke v cerkvi ter si zapisuje one, ki se ne vedejo spodobno: če se ozirajo, igrajo, šepetajo in smejejo. Oh, oh! In potem ima zapisane, dokler ne umro. Tedaj pa prinese knjižico z zapisanimi grehi pred sodni stol božji. Ni jim dobro potem. Oh, oh! Minka se je vedla v cerkvi še vselej lepo. Mama jo je hvalila, da je bila prav vzorna. Tistega pa tudi ne more trditi, da bi ne bila pogledala kako sosednjo ru-

tico, lepo jopico, nov predpasnik in pisano krilce. Rada bi ga imela sama. Morda tudi to ni prav! In zato jo gleda sedaj hudobec ter ji očita z oltarja, da jo že ima, da jo vzame prej ali slej s seboj v pekel, kjer ji na smoli in žveplu ne bo prijetno na vse večne čase!

Minko je zmogel hudobčev pogled. Preko oči potegne mamin predpasnik kakor oni dan, ko jo je oblajal sosedov pes, pa ga ni hotela videti. Komaj je čakala konca službe božje in tresla se je po vsem drobnem telescu. Celo prekrižati se je pustila, da je ni poslednjič videl hudobec z oltarja.

Ko sta bili z mamo že v primerni daljavi od cerkve domov grede, da je ne bi več slišal hudobec, je vprašala mamo, zakaj imajo v tej cerkvi hudobca na oltarju. Mama se ni mogla dovolj nasmejati njeni modrosti in je takoj potrdila hčerki temeljno misel: Hudobca ne stavimo na oltar!

To je uganila deklica sama; toda kaj, če pa pride sam?

»Ne pride, ker ne more, ne sme. Na oltarju je Bog; tam ni hudobca!« Minka pove današnji dogodek, kako ga je videla na oltarju. Zamolčala ni niti vzroka, zakaj jo je gledal in zakaj se ga boji.

»Hudobec že ne, Minkec moj! To je bila tvoja slaba vest, ki pa nima hudobec do nje nikake moči. Samo prizadevaj si, hčerka, vbodoče, da boš mislila v cerkvi le na Boga in svojo dušo. Glej, da boš pustila rute, jopice, predpasnike in krilca drugim. Odganjaj tako slabe misli in prosi Boga, prosi angela varuha, naj ti pomaga, pa se ti poslej ne bo treba nikjer bati hudobca, ne očitajoče vesti!«

Minka se je oddahnila ter hvaležno in milo pogledala mater. Obljubila je rada, da bo slušala njen nasvet. Zaradi tega pa tudi leva sv. Daniela ni nikoli pozabila.

Mila kakor pesem . . .

*Mila kakor pesem slavčeva
je slovenska govorica,
kot menihu sladko pela bi
o nebesih rajska ptica.*

*Veličastna kot pojoči gaj,
silna kakor moč viharja,
jasna kot bi se umivala
z rožno roso zlata zarja.*

Cvetko Golar.

